

[Dræbøje]

I forhold til arbejdsministerens redegørelse fra februar indeholder de lovforslag, som er til behandling i dag, en mere konkret udmøntning af regeringens beskæftigelsespolitik. Inden jeg går over til at behandle de enkelte forslag, skal jeg prøve at summere op, hvad vi har draget af konklusioner af den generelle debat om arbejdsløshed og beskæftigelsespolitik, som har været ført dels i forbindelse med beskæftigelsesredegørelsen, dels i perioden siden da.

Vi mener, at en beskæftigelsesfremmende politik først og fremmest skal baseres på, at der i den samlede økonomiske politik lægges vægt på at fremme en erhvervsudvikling på de mange områder, hvor den trods ugunstige internationale vilkår er mulig.

For det andet skal vi udvikle arbejdsmarkedspolitikken, så formidlingsindsats, omskolingsindsats og efteruddannelse giver de bedst mulige betingelser for, at man kan få beskæftigelse i gang på grundlag af de arbejdsmuligheder, der er i samfundet.

For det tredje skal vi sikre, at vi i det samlede uddannelsesmønster tilgodeser mulighederne for udvikling, ikke mindst på lang sigt. Jeg skal måske i den forbindelse føje til, at vi kan finde en række stivheder i det eksisterende uddannelsessystem, som ikke spiller sammen med ønsket om at få en fleksibel udvikling. Vi har støttet de forslag om uddannelsesforanstaltninger, der som led i beskæftigelsespolitikken er blevet behandlet i finansudvalget. Men jeg vil godt understrege, at de ikke er tilstrækkelige, og at der fortsat må arbejdes med uddannelsessystemet for at sikre, at vi kan udnytte de beskæftigelsesmuligheder, der ligger på områder, hvor der er en ret så stor udvikling i gang teknologisk og samfundsmæssigt. For at det ikke blot skal være helt uforpligtende ord, skal jeg bare pege på, at der formentlig både på energiområdet og EDB-området vil være behov for arbejdskraft. Der er situationer, hvor vores uddannelsessystem og uddannelseskapacitet i øjeblikket ikke følger med.

Det fjerde punkt, vi vil konkludere, er, at der selvfølgelig også er behov for en mere målrettet beskæftigelsesfremmende indsats inden for det område, vi behandler i dag.

Inden jeg går over til en konkret behandling af forslagene, skal jeg lige understrege nogle væsentlige enkelttræk ved arbejdsløsheden, ud over at den har været stigende.

Vi har fået flere langvarigt ledige. Vi har fået flere ungdomsarbejdsløse, ja, på det allersidste har vi oplevet noget, der næsten kan karakteriseres som en dramatisk udvikling på dette område. Vi ved, at der er mange kvinder, der er arbejdsløse, og vi ved, at de samlede konsekvenser af arbejdsløsheden både for samfundet og for den enkelte bliver stadig mere alvorlige. Derfor er det vigtigt, at beskæftigelsespolitikken tager disse fundamentale ting som udgangspunkt for det, der foretages.

Vedrørende nr. L 221, som omhandler fremrykningen af jobtilbuddene, og som er det første af regeringsforslagene, jeg skal kommentere, skal jeg understrege, at det radikale venstre igennem de senere år har fremhævet som et meget vigtigt led i en beskæftigelsesfremmende politik, at vi fik givet tilbud om job på et tidligere tidspunkt. Efter vores opfattelse er en fremrykning af jobtilbuddene en forudsætning for, at vi kan få mindsket nogle af de alvorlige konsekvenser af arbejdsløsheden.

Allerede ved behandlingen af beskæftigelsesredegørelsen pegede mit partis ordfører, hr. Bolvig, på, at der er administrative vanskeligheder ved en hurtig nedsættelse af den tid, der går, inden man tilbydes job. Det er et forhold, som er blevet understreget af de forhandlinger, arbejdsministeren har haft med kommunerne om dette lovforslag. Men selv om der er administrative vanskeligheder, er det vores opfattelse, at vi skal nå frem til tidligere tilbud, ikke alene til de unge arbejdsløse, hvad forslaget her går ud på, men til alle. Det er rigtigt, at de administrative konsekvenser bl. a. ville være, at antallet af dem, der i 1982 skulle have et fremrykket jobtilbud, ville blive meget stort, hvis ikke man begrænsede det. Men vi må ikke blive hængende i disse administrative betænkeligheder. Vi mener, at fremrykningen er vigtig. Vi har sagt ja til, at den i første omgang skal omfatte unge under 25 år, og jeg vil godt slå en streg under »i første omgang«.

Forslag nr. L 216 om jobskabelse har jo været genstand for nogen debat allerede inden dets fremsættelse. Jeg skal her indlede med at understrege, at vi er enige med regeringen i, at udgangspunktet må være, at den stadig stigende passive udbetaling af understøttelse er et spørgsmål, vi skal have gjort noget ved, og at vi derfor bliver nødt til at